

Για τους αθώους του κόσμου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γυρίζω, μέρες πού 'ναι, στον άγιο των θαλασσών, τον άγιο Νικόλαο, αλλά και τον άγιο Νεκτάριο γυρίζω, που συνέχισε να σώζει τους ναυτικούς. Όλους εκείνους που παίρνουν τους δρόμους της θάλασσας, για να ζήσουν. Σκέφτομαι, λοιπόν, όλους εκείνους τους ναυαγούς, το αφρισμένο κύμα, τη θάλασσα φορτουνιασμένη. Έξω από το παράθυρό μου, στο αλιευτικò καταφύγιο οι ψαρόβαρκες έτοιμες να αναποδογυριστούν, να διαλυθούν, να μοιραστούν στα δυό, να κοπούν τα σχοινιά, η θάλασσα, λοιπόν, σ' όλη την αγριάδα της.

Σκέφτομαι, λοιπόν, εκείνα τα σαπιοκάραβα, κάτι παλιά εμπορικά πλοία, σαπιοκάραβα είναι, που τα παίρνει και τα τυλίγει ο άνεμος και η βροχή, το κύμα τα τυλίγει, ευτυχώς που είναι οι άγιοι και τους σκέπουν, κι ο άγιος Νικόλαος και ο άγιος Νεκτάριος Πενταπόλως, αλλιώς θα είχαν χαθεί εδώ και χρόνια.

Πώς το έπαθα και τα σκέφτομαι όλα αυτά μες στο καταχείμωνο, με πιάνει όλη εκείνη η φρίκη με τα παιδιά που βυθίστηκαν πάνω σε σανίδες, σε κάτι καΐκια, σαπιοκάραβα ήτανε, καὶ φουσκωτές βάρκες, στοιβαγμένοι όλοι, έτσι όπως τους διοχετεύουν οι Τούρκοι, πάλι οι Τούρκοι σκέφτομαι, έτσι όπως βγαίνουν τα κορμάκια τους πνιγμένα, με πιάνει ένα παράπονο και σκέφτομαι και πονώ, δὲν ξέρω, πώς να το χειριστώ εντός μου, μέρες πού 'ναι, με εκείνα τα παιδιά που χάθηκαν, που πνίγηκαν, τις καημένες τις μητέρες τους, τους γονείς τους, όλοι πνιγμένοι, μέσα στο παγωμένο κύμα, μέσα στη νύχτα και τη φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Πιάνω και γράφω, τώρα, για ναυαγούς, για ταξιδιώτες, για τα κύματα της θαλάσσης, ιστορίες ατέλειωτες, όταν κάποτε, σύμφωνα με την παράδοση, άδειασαν το λάδι από το καντήλι του αγίου και γαλήνεψαν τα κύματα, όλους εκείνους που ναυάγησαν στις ιστορίες τού Παπαδιαμάντη κι ανάμεσά τους τον νεκρὸ ταξιδιώτη, τί να θυμηθεί κανείς μες στη νύχτα, καθώς ο άνεμος μαινεται και τρυπά τις στέγες; Γυρίζω σ' εκείνη την παράξενη αγιογραφία με τον άγιο Νικόλαο, «Ο άγιος Νικόλαος σώζει τους εν τη θαλάσση κινδυνεύοντας», στον άγιο επιστρέφω, που ανεβαίνει, όρθιος, ατάραχος, που πατεί πάνω στα κύματα και μας κρατεί στην αγκάλη του.

Γυρίζω, λοιπόν, ξανά, έξω από τη Μυτιλήνη, μες στο χειμώνα, η λιμενική ψάχνει ακόμα τους ναυαγούς.

«Λέσβος: Η θάλασσα ακόμα...ξεβράζει πτώματα λαθρομεταναστών! Συνολικά 21 τα θύματα του ναυαγίου — Εικάζεται ότι υπάρχουν κι άλλα», γράφει ο τίτλος του δημοσιεύματος. «Όσο πάει και μεγαλώνει η λίστα με τους νεκρούς λαθρομετανάστες που πνίγηκαν σε ναυάγιο πριν δύο ημέρες, μεταξύ Λέσβου και τουρκικών ακτών. Ακόμα ένα πτώμα εκβράστηκε σήμερα το μεσημέρι στην ακτή Πεταλίδι, βόρεια της Μυτιλήνης, ανεβάζοντας σε 21 τον αριθμὸ των θυμάτων. Σύμφωνα με μαρτυρία του μοναδικού διασωθέντα που έχει εντοπιστεί, στο σκάφος επέβαιναν συνολικὰ 28 άτομα. Το Λιμενικό Σώμα ὡστόσο, συνεχίζει τις έρευνες για τον εντοπισμὸ των αγνοουμένων.»

Αυτά στις εφημερίδες. Έτσι ξηρά, στο δημοσίευμα. Τηλεγραφικά. Σκληρά. Σχεδόν απάνθρωπα. Κι αυτό κατ' επανάληψη.

Ποιός, όμως, νοιώθει, τον καημό εκείνων των ανθρώπων, που βρέθηκαν μέσα στα παγωμένα κύματα; Τις κραυγές τους, τις φωνές για βοήθεια; Δεν ξέρω, πού προσευχόντουσαν μες στο σκοτάδι, από πού δοκίμασαν να πιαστούν, ποιά σανίδα ακούμπησαν αφήνοντας τα μπογαλάκια τους ή, ακόμα, αφήνοντας τα χέρια ο ένας του άλλου χωριζόμενοι οριστικά και ταξιδεύοντας για τον βυθό της θάλασσας.

Βλέπω από το παράθυρο τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, την ακούω να βρυχάται και τον άνεμο να λυσομανά και γυρίζω στους ναυαγούς και στα παιδάκια και στον κόσμο που χάθηκε και στους αθώους, στους περιλειπόμενους του κόσμου τούτου, κι ανάβω κεράκι και σκέφτομαι τους αγίους που μας σκέπουν. Και κάνω το σταυρό μου.

ΝΙΚΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Πηγή: churchofcyprus.org.cy